

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1747/2536

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 119, ป.วิ.พ. มาตรา 18, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 179, ป.พ.พ. มาตรา 193/14

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อผู้ร้องไม่ได้ปฏิเสธต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลา 14 วัน นับจากวันที่ผู้ร้องได้รับหนังสือทวงหนี้ นั้นต้องถือว่าผู้ร้องเป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยอยู่ตามจำนวนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไปยังผู้ร้องเป็นการเด็ดขาด ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคแรก ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิที่จะมาร้องขอต่อศาลให้วินิจฉัยว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงหนี้ไปยังผู้ร้องโดยไม่ชอบเพราะผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้จำเลยหรือจำเลยไม่มีสิทธิเรียกค่าธรรมเนียมนำสำหรับหนี้ที่ค้างชำระ อันเป็นการคัดค้านว่าผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยตามจำนวนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไปยังผู้ร้อง ซึ่งขัดต่อมาตรา 119 วรรคแรกดังกล่าว

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เห็นว่าผู้ร้องเป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยตามจำนวนที่แจ้งไปเป็นการเด็ดขาดจึงขอศาลออกคำสั่งบังคับให้ผู้ร้องชำระหนี้แก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ขอให้มีการสั่งยกเลิกบังคับและจำหน่ายชื่อผู้ร้องออกจากบัญชีลูกหนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้องผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนผู้ร้องฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "การที่ผู้ร้องมีหนังสือปฏิเสธหนี้ตามเอกสารหมายเลข ค.3 ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เมื่อวันที่ 4 สิงหาคม 2531 จึงเป็นการปฏิเสธหนี้ เมื่อพ้นกำหนดเวลา 14 วัน นับจากวันที่ผู้ร้องได้รับหนังสือทวงหนี้เอกสารหมายเลข ค.2 ฎีกาของผู้ร้องในปัญหานี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่ผู้ร้องฎีกาต่อไปความว่า ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยคดีไม่ชอบ เนื่องจากไม่ได้วินิจฉัยประเด็นตามอุทธรณ์ของผู้ร้องที่ว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงหนี้ไปยังผู้ร้องโดยไม่ชอบ ผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้จำเลย และจำเลยไม่มีสิทธิเรียกค่าธรรมเนียนำสำหรับหนี้ที่ค้างชำระนั้น เห็นว่าจากข้อเท็จจริงดังวินิจฉัยแล้วข้างต้นได้ความว่า ผู้ร้องไม่ได้ปฏิเสธหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลา 14 วัน นับจากวันที่ผู้ร้องได้รับหนังสือทวงหนี้ นั้นต้องถือว่าผู้ร้องเป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยอยู่ตามจำนวนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไปยังผู้ร้องตามเอกสารหมายเลข ค.2 เป็นการเด็ดขาด ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคแรก ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิที่จะมาร้องขอต่อศาลให้วินิจฉัยว่า เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงหนี้ไปยังผู้ร้องโดยไม่ชอบ เพราะผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้จำเลย หรือจำเลยไม่มีสิทธิเรียกค่าธรรมเนียนำสำหรับหนี้ที่ค้างชำระ อันเป็นการคัดค้านว่าผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยตามจำนวนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไปยังผู้ร้องซึ่งขัดต่อพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคแรก ดังกล่าว ศาลอุทธรณ์จึงชอบที่จะไม่วินิจฉัยประเด็นตามอุทธรณ์ของผู้ร้อง ดังกล่าว ฎีกาของผู้ร้องในปัญหานี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน"พิพากษายืน อนุญาตฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1747/2536ธนาคาร ไทย พาณิชย์ จำกัดโจทก์กับบริษัท เอฟ.เอ็ม.เซอร์วิส จำกัดจำเลย พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 ม. 119เมื่อผู้ร้องไม่ได้ปฏิเสธต่อ

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลา 14 วัน นับจากวันที่ผู้ร้องได้รับหนังสือทวงหนี้ นั้นต้องถือว่าผู้ร้องเป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยอยู่ตามจำนวนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไปยังผู้ร้องเป็นการเด็ดขาด ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคแรก ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิที่จะมาร้องขอต่อศาลให้วินิจฉัยว่า เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงหนี้ไปยังผู้ร้องโดยไม่ชอบเพราะผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้จำเลย หรือจำเลยไม่มีสิทธิเรียกค่าธรรมเนียมสำหรับหนี้ที่ค้างชำระ อันเป็นการคัดค้านว่าผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยตามจำนวนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไปยังผู้ร้อง ซึ่งขัดต่อ มาตรา 119 วรรคแรกดังกล่าวคดีสืบเนื่องจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เห็นว่าผู้ร้องเป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยตามจำนวนที่แจ้งไปเป็นการเด็ดขาดจึงขอศาลออกคำสั่งบังคับกับให้ผู้ร้องชำระหนี้แก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ขอให้หมีคำสั่งยกเลิกบังคับและจำหน่ายชื่อผู้ร้องออกจากบัญชีลูกหนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้องผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนผู้ร้องฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "การที่ผู้ร้องมีหนังสือปฏิเสธหนี้ตามเอกสารหมายเลข ค.3 ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เมื่อวันที่ 4 สิงหาคม 2531 จึงเป็นการปฏิเสธหนี้ เมื่อพ้นกำหนดเวลา 14 วัน นับจากวันที่ผู้ร้องได้รับหนังสือทวงหนี้เอกสารหมายเลข ค.2 ฎีกาของผู้ร้องในปัญหานี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่ผู้ร้องฎีกาต่อไปความว่า ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยคดีไม่ชอบ เนื่องจากไม่ได้วินิจฉัยประเด็นตามอุทธรณ์ของผู้ร้องที่ว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงหนี้ไปยังผู้ร้องโดยไม่ชอบ ผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้จำเลย และจำเลยไม่มีสิทธิเรียกค่าธรรมเนียมสำหรับหนี้ที่ค้างชำระนั้น เห็นว่าจากข้อเท็จจริงดังวินิจฉัยแล้วข้างต้นได้ความว่า ผู้ร้องไม่ได้ปฏิเสธหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลา 14 วัน นับจากวันที่ผู้ร้องได้รับหนังสือทวงหนี้ นั้นต้องถือว่าผู้ร้องเป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยอยู่ตามจำนวนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไปยังผู้ร้องตามเอกสารหมายเลข ค.2 เป็นการเด็ดขาด ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคแรก ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิที่จะมาร้องขอต่อศาลให้วินิจฉัยว่า เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงหนี้ไปยังผู้ร้องโดยไม่ชอบ เพราะผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้จำเลย หรือจำเลยไม่มีสิทธิเรียกค่าธรรมเนียมสำหรับหนี้ที่ค้างชำระ อันเป็นการคัดค้านว่าผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยตามจำนวนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไปยังผู้ร้องซึ่งขัดต่อพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคแรก ดังกล่าว ศาลอุทธรณ์จึงชอบที่จะไม่วินิจฉัยประเด็นตามอุทธรณ์ของผู้ร้องดังกล่าว ฎีกาของผู้ร้องในปัญหานี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน"พิพากษายืน(พรชัย สมรรถเวช-บุญส่ง วรรณกลาง-สะสม สิริเจริญสุข)แหล่งที่มาสำนักงานส่งเสริมงานตุลาการแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุบทบัญญัติมาตรา 119 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มีวัตถุประสงค์ให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลายในชั้นเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ (จ.พ.ท.) เป็นไปด้วยความเร่งด่วนจึงได้กำหนดขั้นตอนการดำเนินการทวงหนี้ไว้เป็นลำดับ ๆ โดยเริ่มต้นจาก เมื่อ จ.พ.ท. สอบสวนกิจการทรัพย์สินของผู้ล้มละลายแล้วพบว่าผู้ล้มละลายมีสิทธิเรียกร้องให้บุคคลใดชำระเงิน หรือส่งมอบทรัพย์สินแล้วก็จะดำเนินการดังนี้ มาตรา 119 วรรคแรก จ.พ.ท. จะแจ้งความเป็นหนังสือไปยังบุคคลนั้นให้ชำระเงิน หรือส่งมอบทรัพย์สิน พร้อมทั้งแจ้งไปด้วยว่าถ้าจะปฏิเสธให้แสดงเหตุผลประกอบข้อปฏิเสธเป็นหนังสือแย้ง จ.พ.ท.ภายในกำหนดเวลาสิบสี่วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งความ มิฉะนั้นจะถือว่าเป็นหนี้กองทรัพย์สินของลูกหนี้อยู่ตามจำนวนที่แจ้งไปเป็นการเด็ดขาด มาตรา 119 วรรคสอง ถ้าบุคคลที่รับแจ้งปฏิเสธหนี้มายัง จ.พ.ท.ภายในกำหนดเวลา จ.พ.ท. ก็จะสอบสวน หากเห็นว่าบุคคลนั้นไม่ได้

เป็นหนี้ของผู้ล้มละลายก็จะจำหน่ายชื่อจากบัญชีลูกหนี้ และแจ้งให้บุคคลนั้นทราบ แต่ถ้า จ.พ.ท. สอบสวนแล้วเห็นว่าบุคคลนั้นเป็นหนี้ก็จะแจ้งเป็นหนังสือยืนยันไปยังบุคคลนั้น และแจ้งด้วยว่าถ้าจะคัดค้านประการใด ต้องยื่นคำร้องคัดค้านต่อศาลภายในกำหนดเวลาสิบสี่วันนับแต่ได้รับหนังสือ มาตรา 119 วรรคสาม กรณีที่บุคคลที่ได้รับแจ้งความยืนยันคำร้องคัดค้านต่อศาลภายในกำหนด ระยะเวลา ศาลก็จะพิจารณาแล้วเห็นว่าบุคคลนั้นเป็นหนี้ ก็จะมีคำสั่งบังคับให้บุคคลนั้นชำระหนี้หรือ ส่งมอบทรัพย์สินแก่ จ.พ.ท. ถ้าศาลเห็นว่าไม่ได้เป็นหนี้ก็จะสั่งจำหน่ายจากบัญชีลูกหนี้ มาตรา 119 วรรคสี่ กรณีที่บุคคลที่ได้รับแจ้งความจาก จ.พ.ท.มิได้ปฏิเสธหนี้ต่อ จ.พ.ท. หรือมิได้ยื่นคำร้อง คัดค้านต่อศาลกฎหมายถือว่าบุคคลนั้นเป็นหนี้กองทรัพย์สินของบุคคลล้มละลายเป็นการเด็ดขาด ตามวรรคแรก จ.พ.ท. ก็จะมีคำขอต่อศาลให้ออกคำสั่งบังคับให้บุคคลนั้นชำระหนี้ต่อไป ในการที่ บุคคลใดจะดำเนินการยื่นคำร้องต่อศาลได้นั้น ก็จะต้องดำเนินการตามขั้นตอนตามบทบัญญัติของ กฎหมายเสียก่อน ศาลจึงจะพิจารณาให้ หากไม่ดำเนินการดังกล่าวก็จะเป็นการข้ามขั้นตอนของ กฎหมายดังนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1471/2532 วินิจฉัยว่าการที่ผู้ร้องได้ปฏิเสธหนี้ต่อ จ.พ.ท. แล้ว แต่ จ.พ.ท. ยังมิได้แจ้งยืนยันหนี้จำนวนดังกล่าวมายังผู้ร้อง ผู้ร้องหาสิทธิยื่นคำร้องคัดค้าน ต่อศาลไม่ เพราะเป็นการดำเนินการกระบวนพิจารณาข้ามขั้นตอนของกฎหมายซึ่งต้องการให้หนี้สิน ดังกล่าวได้รับการสอบสวนในชั้น จ.พ.ท.ให้เป็นการแน่นอนเสียขั้นหนึ่งก่อนที่จะนำคดีมาสู่ศาล และการที่ผู้ร้องยื่นคำปฏิเสธหนี้ต่อศาลชั้นต้นโดยปฏิบัติไม่ถูกต้องตามขั้นตอนที่บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 119 นั้น เมื่อผู้ร้องขอลอนคำร้องเพื่อนำไปยื่นตามขั้นตอนที่ ถูกต้อง ศาลก็เพียงแต่ชอบที่จะอนุญาตให้ถอนคำร้องได้เท่านั้นไม่ชอบที่จะก้าวล่วงไปกำหนด ระยะเวลาในการยื่นคำร้องปฏิเสธหนี้ต่อจ.พ.ท. ให้ผิดแผกแตกต่างไปจากบทบัญญัติของกฎหมาย ซึ่งต่างกับกรณีการฟ้องคดีต่อศาลที่ไม่มีเขตอำนาจจึงไม่อาจนำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง มาตรา 18 วรรคสาม มาปรับแก้กรณีนี้ได้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2583/2531) คำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งจำหน่ายชื่อผู้ร้องออกจากบัญชีลูกหนี้ เนื่องจากผู้ร้องไม่ต้อง รับผิดชำระหนี้ให้แก่ลูกหนี้เป็นคดีที่มีคำขอให้ปลดปล่อยทุกข้ออันอาจคำนวณเป็นราคาค่าเงินได้ตาม ตาราง 1 ข้อ (1)(ก) ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ประกอบด้วยพระราชบัญญัติ ล้มละลายฯ มาตรา 179 วรรคท้าย ผู้ร้องจะต้องเสียค่าขึ้นศาลอย่างคดีมีทุนทรัพย์(คำพิพากษา ศาลฎีกาที่ 1335/2535) ข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่หมายเหตุนี้ ปรากฏว่า ผู้ร้องมิได้ปฏิเสธ ต่อ จ.พ.ท. ภายในกำหนดระยะเวลา 14 วัน นับจากวันที่ได้รับหนังสือทวงหนี้ จึงถือว่าผู้ร้องเป็นหนี้ กองทรัพย์สินของผู้ล้มละลายอยู่ตามจำนวนที่ จ.พ.ท. แจ้งไปเป็นการเด็ดขาดตามมาตรา 119 วรรคแรกเสียแล้ว ศาลจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยคำร้องของผู้ร้องในข้อที่ว่า จ.พ.ท. มีหนังสือทวงหนี้ไปยัง ผู้ร้องโดยไม่ชอบเพราะผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้จำเลย หรือจำเลยไม่มีสิทธิเรียกค่าธรรมเนียมสำหรับหนี้ ที่ค้างชำระ อันเป็นการคัดค้านว่าผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยอีก ดังนัยคำพิพากษา ศาลฎีกาที่ 50/2523วินิจฉัยว่าผู้ร้องมิได้ปฏิเสธหนี้ที่ทวงถามภายในกำหนดถือว่าผู้ร้องเป็นหนี้กอง ทรัพย์สินของลูกหนี้อยู่ตามจำนวนที่ จ.พ.ท.มีหนังสือแจ้งไปเป็นการเด็ดขาด ตามพระราชบัญญัติ ล้มละลายฯ มาตรา 119 วรรคแรกแล้ว ผู้ร้องไม่มีสิทธิร้องคัดค้านต่อศาลว่าไม่เป็นหนี้ดังกล่าวได้อีก คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 777/2535 ผู้ร้องได้รับหนังสือแจ้งความทวงหนี้จาก จ.พ.ท. เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2532 จึงมีหน้าที่ยื่นคำร้องปฏิเสธหนี้ภายในกำหนด 14 วัน คือภายในวันที่ 14 สิงหาคม 2532 การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องปฏิเสธหนี้วันที่ 28 สิงหาคม 2533 พ้นกำหนด 14 วันตาม พระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 119 จึงต้องถือว่าผู้ร้องเป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยที่

1ตามจำนวนที่ จ.พ.ท. แจ้งไปเป็นการเด็ดขาด ข้อปฏิเสธหนี้ของผู้ร้องที่มีได้หยิบยกขึ้นแสดงเหตุปฏิเสธภายในกำหนด 14 วันดังกล่าวศาลไม่วินิจฉัยให้ นอกจากนี้ยังมีข้อสังเกตในเรื่องอายุความว่าการที่ จ.พ.ท.แจ้งความเป็นหนังสือไปยังผู้ร้องให้ชำระหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินแก่ลูกหนี้ซึ่งถูกพิทักษ์ทรัพย์ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 119 วรรคแรก เป็นการบังคับตามสิทธิเรียกร้องลูกหนี้ ซึ่ง จ.พ.ท.มีอำนาจทำได้โดยไม่ต้องฟ้องคดีต่อศาล ถือว่าเป็นการกระทำการอื่นใดอันนับว่ามีผลเป็นอย่างเดียวกับการฟ้องคดี อันเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14(5)โดยไม่ต้องรอให้มีการออกหนังสือแจ้งยืนยันหนี้ตามมาตรา 119 วรรคสองเสียก่อน (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1871/2534) สิทธิขังลีลาโสภิต คำพิพากษา: คดีสืบเนื่องจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เห็นว่าผู้ร้องเป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยตามจำนวนที่แจ้งไปเป็นการเด็ดขาดจึงขอศาลออกคำสั่งบังคับกับให้ผู้ร้องชำระหนี้แก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ขอให้มีการสั่งยกเลิกบังคับและจำหน่ายชื่อผู้ร้องออกจากบัญชีลูกหนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้องผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนผู้ร้องฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "การที่ผู้ร้องมีหนังสือปฏิเสธหนี้ตามเอกสารหมายเลข ค.3 ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เมื่อวันที่ 4 สิงหาคม 2531 จึงเป็นการปฏิเสธหนี้ เมื่อพ้นกำหนดเวลา 14 วัน นับจากวันที่ผู้ร้องได้รับหนังสือทวงหนี้เอกสารหมายเลข ค.2 ฎีกาของผู้ร้องในปัญหานี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่ผู้ร้องฎีกาต่อไปความว่า ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยคดีไม่ชอบ เนื่องจากไม่ได้วินิจฉัยประเด็นตามอุทธรณ์ของผู้ร้องที่ว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงหนี้ไปยังผู้ร้องโดยไม่ชอบ ผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้จำเลย และจำเลยไม่มีสิทธิเรียกค่าธรรมเนียมสำหรับหนี้ที่ค้างชำระนั้น เห็นว่าจากข้อเท็จจริงดังวินิจฉัยแล้วข้างต้นได้ความว่า ผู้ร้องไม่ได้ปฏิเสธหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลา 14 วัน นับจากวันที่ผู้ร้องได้รับหนังสือทวงหนี้หนี้ดังกล่าว ดังนั้นต้องถือว่าผู้ร้องเป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยอยู่ตามจำนวนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไปยังผู้ร้องตามเอกสารหมายเลข ค.2 เป็นการเด็ดขาด ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคแรก ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิที่จะมาร้องขอต่อศาลให้วินิจฉัยว่า เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงหนี้ไปยังผู้ร้องโดยไม่ชอบ เพราะผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้จำเลย หรือจำเลยไม่มีสิทธิเรียกค่าธรรมเนียมสำหรับหนี้ที่ค้างชำระ อันเป็นการคัดค้านว่าผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยตามจำนวนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไปยังผู้ร้อง ซึ่งขัดต่อ มาตรา 119 วรรคแรกดังกล่าวคดีสืบเนื่องจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เห็นว่าผู้ร้อง

เป็นหนังสือทรัพย์สินของจำเลยตามจำนวนที่แจ้งไปเป็นการเด็ดขาดจึงขอศาลออกคำสั่งบังคับให้ผู้ร้องชำระหนี้แก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ขอให้มีการสั่งยกเลิกบังคับและจำหน่ายชื่อผู้ร้องออกจากบัญชีลูกหนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้องผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนผู้ร้องฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "การที่ผู้ร้องมีหนังสือปฏิเสธหนี้ตามเอกสารหมายเลข ค.3 ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เมื่อวันที่ 4 สิงหาคม 2531 จึงเป็นการปฏิเสธหนี้ เมื่อพ้นกำหนดเวลา 14 วัน นับจากวันที่ผู้ร้องได้รับหนังสือทวงหนี้เอกสารหมายเลข ค.2 ฎีกาของผู้ร้องในปัญหานี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่ผู้ร้องฎีกาต่อไปความว่า ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยคดีไม่ชอบ เนื่องจากไม่ได้วินิจฉัยประเด็นตามอุทธรณ์ของผู้ร้องที่ว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงหนี้ไปยังผู้ร้องโดยไม่ชอบ ผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้จำเลย และจำเลยไม่มีสิทธิเรียกค่าธรรมเนียมสำหรับหนี้ที่ค้างชำระนั้น เห็นว่าจากข้อเท็จจริงดังวินิจฉัยแล้วข้างต้นได้ความว่า ผู้ร้องไม่ได้ปฏิเสธหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลา 14 วัน นับจากวันที่ผู้ร้องได้รับหนังสือทวงหนี้ ดังนั้นต้องถือว่าผู้ร้องเป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยอยู่ตามจำนวนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไปยังผู้ร้องตามเอกสารหมายเลข ค.2 เป็นการเด็ดขาด ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคแรก ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิที่จะมาร้องขอต่อศาลให้วินิจฉัยว่า เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหนังสือทวงหนี้ไปยังผู้ร้องโดยไม่ชอบ เพราะผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้จำเลย หรือจำเลยไม่มีสิทธิเรียกค่าธรรมเนียมสำหรับหนี้ที่ค้างชำระ อันเป็นการคัดค้านว่าผู้ร้องไม่ได้เป็นหนี้กองทรัพย์สินของจำเลยตามจำนวนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แจ้งไปยังผู้ร้องซึ่งขัดต่อพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคแรก ดังกล่าว ศาลอุทธรณ์จึงชอบที่จะไม่วินิจฉัยประเด็นตามอุทธรณ์ของผู้ร้องดังกล่าว ฎีกาของผู้ร้องในปัญหานี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน"พิพากษายืน

องค์คณะ

พรชัย สมรรถเวช · บุญส่ง วรรณกลาง · สะสม สิริเจริญสุข

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1747/2536>